

Viisitoista Elvistä

Yleisöystävällisesti pukeutunut nahkahameinen nainen katsoi Varesta pitkään. Sitten hän kuitenkin ilmeisesti päätteli, että Jussi ei ollut varsinaisia rahamiehiä, sillä hän käänsi katseensa toisaalle.

Vares nosti kyypparille etusormensa.

»Yksi Talonmiehen vapaapäivä, kiitos.»

»Jaa. . .» Juomanlaskija vilkaisi Varesta alta kumiensa ja painui tekemään työtä käskettyä. Ammatipokka piti, mutta se ei kertonut aivan kaikkea kyypparin ajatuksista. Nämä junttimaiset asiakkaat ja niiden aina yhtä helvetin vitsikkäät itsenimetyt drinkit!

Jussi Vares unohtui tuijottamaan ohitseen hiihtelvän yleisöystävällisen nahkahametta, joka oli niin kireä, että aika monella miehellä teki taatusti häijyjä – jopa ilman sen suurempia eläinsuojelullisia motiiveja.

Paikka oli Lahden kaupungin keskustassa sijaitsevan hotellin aulabaari ja Jussi Vares oli työmatkalla keskellä hiihdon MM-kisoja. Odotellessaan pauk-

kuaan hän kaatoi lopun Karhun lasiinsa ja teki tilaa äänekkäälle ryhmälle arviolta 18-vuotiaita norjalaispaitoihin sonnustautuneita MM-kisaturisteja, jotka olivat olemuksestaan ja esiintymisestään päätellen kotoisin Kauniaisista.

Nulkit pitivät pahaa ääntä. Sitten yksi porukasta keksi, että nytpä ei jätkät tilatakaan mitään trendikästä Coronaa. Tilataanpa kuulkaa Karhua. Kuten tuo pappakin tuossa noin. Siis kun kerta ollaan täällä landella irrottelemassa.

Varekselta vei melkein sekunnin tajuta, että sana »pappa» viittasi häneen. Jussi rypisti kulmiaan ja aikoi jo huomauttaa asiasta kohtuullisen kovaäänisesti, mutta järki kuitenkin voitti.

Vares tiesi, ettei mikään ole vaarallisempaa kuin joutua Karhun ja pennun väliin.

Vares sai paukun eteensä ja ehti juuri maistaa ensimmäisen pikku siivun jallustaan, kun kuuli olkapäänsä takaa kummastuneen äännähdyksen. Hän vilkaisi sivulleen ja näki suureksi hämmästyksekseen, että hänen vierellään seisoivat kovinkin tuttu turkulainen laiheliini.

»Perkele! Itse Kyypakkaus!» No päivää.»

»Jumalat kanssasi, Vares. Mitä sinä täällä?» Kyypakkauksen naama vääntyi tuttuun vinoon virneeseen.

»Samaa voisi kyllä kysyä sinulta. Minä en tiennytkään, että sinä olen näin suuri murtomaahiihdon ystävä.» Vares ojensi miehelle kouransa. »Et-

tä olet lähtenyt oikeen paikan päälle MM-kisoihin.»

»Mulla on pikkupoikana ollu Mäntyrynnän kuva seinällä. Linnassa kuvat hiukan vaihtuivat. Kakolasassa mulla oli helvetin tyylikäs Katariina Wittin värikuva. Oikeen posterikokoa. Siinä oli olympialaisten vapaaohjelman loppuliuku, silleen tosi taiteellisesti. Toinen jalka ylös nostettuna. Kuvakulma takaviislostosta.» Kyypakkaus yskäisi merkittävästi nyrkkiinsä. »Joo. Että olenhan minä suuri urheilun ystävä. Mutta en mä nyt täällä ihan pelkästään kisaturistina heilu. Eräänlaisella työkeikalla ollaan, you know. . .»

»Jaa. . . sitten minä en kysele yksityiskohtia. Parempi etten tiä herran työkeikoista sen enempiä.»

Kyypakkaus iski silmää ja kohotti lasinsa.

Jussi Vares ja Kyypakkaus olivat hiukan eripariset kaverukset. Kyypakkaus oli kerran pelastanut Jussin hengen, mutta miehellä oli synkkä historia. Hänen käsivarsiaan koristivat sinimustat, käärmemäiset sahalaitatatuoinnit, jotka olivat peräisin erinäisistä valtiiovallan umpitiilisistä ateljeista.

Kyypakkaus karautti uudestaan kurkkuaan.

»Ei tässä mitään sen kummempia. Tämä on nyt ihan vaan tämmöinen rutiinikeikka. Kuriiripostia. . . heh. . . oikeestaan mä olen vähän niinku Tsaarin kuriiri.» Kyypakkaus hieraisi ovelan näköisenä nenänpieltään. »Siis tää on semmonen juttu, että mä poikkesin ihan pikaisesti Hesassa, kävin noutamassa yhden paketin, jonka mä nyt sitten

poikkeen pudottamassa tänne eräälle tyypille. Piis of keik.»

»Kenelle teet hommia?» Vares päätti kuitenkin kysäistä.

»Kenelle kulloinkin.» Kyypakkaus kohautti hartaitaan. »Mutta mitäs mies itte? Millä asioilla? Meekkö oikeen paikan päälle tsekkaamaan kun Ahonen ottaa isosta mäestä kultaa?»

»Sitäkin. Mutta kyllä minäkin olen oikeastaan leipäreissulla. Isompi lauma varsinaisia päsejä var-tioitavana. Käy työstä.» Tyytymättömyyden pikkujuonne ilmestyi Varesen suupieliin.

»Älä vaan sano, että oot joutunut käyttämään noita pilvee polttelevia lumilautahemmoja, jotka määkii tossa kuin viimestä päivää?» Kyypakkaus vilkaisu merkittävästi tiskin äärellä riehuvien Kauniais-ten kakaroiden suuntaan.

»No en sentään. Mutta jotain melkein vielä pa-hempaa», Vares huokasi raskaasti.

»Tätäpä et ihan heti usko, mutta minä olen lii-keellä jonkinmoisena peräänkatsojana ja turvamie-henä viidelletoista Elvikselle.»

»Siis näille TV:stä tutuille Amerikan ihmeille? Niille Brylcreemi-häiskille?» Kyypakkaus nielaisi ällistyneenä, kun Vares nyökkäsi. »Sä siis tosiaan vahdit niitä naurettavia kolmen taalan sekunda-Elvik-siä.»

»Sama porukka, joo. Arvaa vaan, kuinka paljon olen viime päivien aikana joutunut ajelemaan tila-

takseilla pitkin Suomen lähiöitä, kun on pitänyt koota sitä laumaa esiintymisvahvuuteen kaiken maailman pensaskerttujen ja keltasirkkojen pesäko-loista. Hermot menee!»

»Mutta. . . mutta. . .» Kyypakkaus ei voinut olla purskahtamatta nauruun. »Nehän on ihan perseestä reväistyjä jätkiä, miten niillä voi muka käydä flaksi?»

»Ai miten?» Vares naurahti koleasti. »Hitto vie. Kyllä vaan käy. Sen verran olen Suki-Sukia näille Elviksille viime aikoina R-kioskeilta kantanut, että tiedän kyllä mistä puhun. Kyllä näille herroille kuksi käy.»

»Käsittämätöntä.»

»No on. Vitsikkäästä mainoskampanjasta piti olla kyse.» Vares pyöritteli päätään. »Herra Ainas-ojan idea oli rahdata jenkeistä tänne parikymmentä kaikkein halvinta, lihavinta ja surkeinta Elvis-jälji-telmää, mutta nehän meneekin perkele täällä täy-destä! Siinä on kuule jo aika monelta suomalaiselta avo- ja aviomieheltä hymyt hyytyneet.»

»Mystinen olet, nainen.» Kyypakkaus huoahti. »Mutta mitä ihmettä te nyt sitten oikein ootte poru-kalla tehneet? Te siis ootte vaan kiertäneet pitkin poikin Suomenmaata, niin kuin markkinoimassa tätä uutta kännykkäliikeketjua? Vai oonks mä ym-märtänyt oikeen?»

»Oulu, Kuopio, Pori, Turku, Vaasa, kolme päivää Hesassa, ja sitten Hämeenlinna, Tampere, Jyväskylä. Ja grande finaalina nää Lahden MM-kisat.» Vares

luutteli. »On tämä työstä käynyt. Arvaa, onko niissä ollut vahtimista. Jokainen Elvis on kuin ei olisi elämässään naista nähnyt. Onneksi porukassa on sentään yksi luottojehu. Tämä ystäväni George, Minnesotasta. Siitä ei ole tarvinnut huolehtia.»

»Ai yks edes hillitsee himonsa, vai?» Kyypakkaus nyökytteli.

»Enpä sanoisi just niinkään. Georgen elämän suuri ongelma on, että Janne Ahonen käyttää hypätessään sitä koko kauneutensa peittävää maskia naamallaan. George-raasu menee joka yö pehkuihin Jannen valokuvan kanssa. On rakastanut Jannea kuulemma kaukaa, salaa ja erittäin kovaa jo neljä tai viisi vuotta. Mutta George ei siis todellakaan juokse hameiden perässä. Siitä miehelle pinnat. Edes siinä suhteessa on raidat kohdallaan sen hiipparin tiikerikakussa.»

»Vai että sellaisia faneja. . .» Kyypakkaus naureskeli. »Ei ole kuitenkaan sukunimeltään Michael tää George Minnesotasta?»

»Ei sentään. Minnesotan Ykä. Se on sukunimeltään Malmsten. Minnesotan ruotsalaissiirtolaisten sukujuurta. Agentin esitteessä luki Ykän kohdalla, että hän on ulkoiselta habitukseltaan ilmiselvä Las Vegasin kauden hiipuva ja traaginen Elvis, mutta syvällä sisimmässään George on vieläkin kuin se gospel-laulajan uraansa aloitteleva nuori poikanen Syvästä Etelästä.»

»Mielenkiintoista. Kerran kuoripoika, aina kuo-

ripoika.» Kyypakkaus hymähti itsekseen, pani tupakan palamaan ja vilkuili mietteläänä hotellin aulassa parveilevaa kansainvälistä turistimassaa.

»Onpa muuten jännää, että sinä Jussi olet nyt Ainasojan vempulan palkkalistoilla. Mistä tämä Ainasoja keksi palkata just sut? Ootteko te vanhoja tuttuja ennestään?»

»Emme välttämättä. Sattumallakin saattoi olla sormensa pelissä. En nyt oikein muista keksikö herä viihdemanageri minun numeroni Keltaisilta sivuilta, vai mistä löysi. . .» Jussi Vares raapi mietteläänä hiusrajaansa ja vilkuili hieman poissaolevan näköisenä jonnekin sivummalle.

Todellisuudessa Vareksen palkkaamisesta oli päättänyt Per-Jonathan Ainasojan vaimo, Anneli-rouva, joka oli yrityksen perustajan ainoana perillisenä ohjelmatoimiston todellinen omistaja.

Rouva Anneli oli viimeksi pari vuotta sitten pannut Pee-Jii Ainasojan allekirjoittamaan lopullisen ja vihonviimeisen uskollisuuden lupauksen, paperin joka oli useampien todistajien läsnäollessa talletettu pariskunnan vihkiraamatun väliin. Tästä pyhästä, Pee-Jiin suolaisilla kyyneleillä kostutetusta proopus-kasta huolimatta rouva ei tietenkään luottanut miehensä pätkääkään.

Siksi rouva oli järjestänyt Vareksen tälle kiertueelle ikään kuin undercover-hommiin kyttäämään, mikä tarkoitti sitä, että Amerikan työttömyyskortistoista kaivetut halpa-Elvikset eivät todellakaan ol-

leet Jussi Vareksen varsinainen toimeksiannon kohde.

Mutta ei Pee-Jii Ainasojakaan ollut mikään ihan tyhmä mies.

Jo Oulussa Pee-Jii oli alkanut kovistella Varesta työtehtävän perimmäistä tarkoituksesta. Jussi ei tietenkään ollut voinut kommentoida asiaa mitenkään. Tilanne oli ollut hiukan kiusallinen.

Lopulta Pee-Jii Ainasoja oli työntänyt Vareksen rintataskuun ylimääräisen tonnin ja ilmoittanut, että nyt hän lähtee kuuluisaan Heinäpään kaupunginosaan katsomaan uudempaa oululaista kerrostaloarkkitehtuuria. Ja jos aikaa jää, niin ehkä myös huoriin. Coca-cola-kameralla varustettu yksityiskytä voi seurata ihan vapaasti perässä. Jos vaan ilkeää.

Eikä Jussi ollut ilennyt.

Hän oli huomannut pitkän ja vaiheikkaan uransa aikana, että tiukka viimeinen totuus ei välttämättä ollut aina se, mistä asiakkaat syvällä sisimmässään halusivat yksityisetsivälle maksaa. Joka tietoa lisää, se tuskaa lisää. Eikä Jussi Vareksella ei ollut mitään erityistä hinkua lisätä Anneli-rouvan tuskaa.

Niinpä tästä Oulun keikasta eteenpäin Pee-Jii Ainasoja oli sitten aina uudelle paikkakunnalle tullessa muistanut Vareksen tyhjää rintataskua Suomen Pankin setelipainossa kirjaillulla voimapaperinenaaliinalla.

Järjestely oli molemmin puolin tyydyttävä. Mutta Vareksen oli myönnettävä että hän ei kyllä ollut

täysin kuivin vaipoin liikenteessä, mitä tuli hänen varsinaiseen palkanmaksajaansa ja asiakkaaseensa, eli Anneli-rouvaan.

Siitä on kuitenkin lähdeittävä, että tämä maailma ei kai ole vielä kukaan ihan valmis. Tilanteisiin pitää siis suhtautua sellaisina kuin ne vastaan tulevat.

»Mitäs hälinää tuolla nyt mahtaa olla?» Kyypakkauksen kurkotteli päätä oven suuntaan. »Joillakin äijillä on kameroita kaulalla oikein kaksin kappalein. Ja kovat on tohinat päällä. Ketäs sankareita sieltä nyt on tulossa?»

»Ei perkele.» Vares näki omalta paikaltaan suoraan hotellin ulko-ovelle. »Sieltähän ovat tulossa riipirinnan uusi ja vanha mestari.»

»Siis ketkä?»

»Janne Ahonen ja Matti Nykänen.»

Kaksi maailmankuulua mäkipotkua asteli rauhallisesti ja rinta rinnan sisälle hotellin baariin. Suurten mäkisankareiden vanavedessä paikalle saapui myös jonkin ulkomaisen TV-yhtiön kuvausryhmä.

Ahonen ja Nykänen asettuivat ikkunapöytään ja Beta-kameramies sijoittui muutaman metrin päähän zoomailemaan. Kisaturistien pulina hiljeni hie-man ja uteliaita päitä kurkoteltiin mäkimiesten suuntaan oikealta ja vasemmalta.

Sänkitukkainen, lovileukainen kaapin kokoinen lehtimies pysähtyi Varesen ja Kyypakkauksen luokse.

Hän nappasi parivaljakosta pikaiset potretit hienolla digitaalikamerallaan ja alkoi udella haastattelunomaisesti, että mitenkäs herrat kisavieraat uskovat isossa mäessä käyvän? Korjaako Janne Ahonen potin? Vai kestäkö Adam Malyszin hurja nousukunto? Vai löytyykö Japanin suunnasta taas kerran se kova luu, joka hoitaa homman kotiin itään?

Kyypakkaus oli selvästi kiusaantunut tällaisesta huomiosta. Mies ei ollut innostunut jäämään paikalle haastateltavaksi. Pikainen vilkaisu kelloon ja sitten laiha turkulainen jo luiskahti kiireitään valitellen väkijoukkoon.

Vares ilmoitti lehtimiehelle, että hän luottaa kyllä vakaasti Ahoseen. Ja että TPS voittaa tänäkin vuonna lätkän mestaruuden. Lovileukainen kiitteli lyhyesti ja jatkoi saman tien kamera tanassa eteenpäin. Vares kurkisteli miehen perään ja ihmetteli hiukan, kun lehtineekeri ei ollut lainkaan kiinnostunut ikkuna-pöydässä istuvista mäkihypyn elävistä legendoista.

Aika erikoinen urheilutoimittaja.

Jussi käännähti tilaamaan baarimikolta uutta olutpulloa. Samassa hän havaitsi kauempana baaritiskillä Hapankaali-Elviksen. Hapankaalilla oli muuten siviilit päällä, mutta sysimustaksi värjätty hiustöyhtö ja yöntummat aurinkolasit paljastivat miehen ammatin.

Hapankaali oli oikealta nimeltään Grigori Trotsky. Mies oli yksi Elvis-lauman kihoista. Kaveri oli kotoisin New Yorkista, venäläisemigranttien kan-

soittamalta Brighton Beachin alueelta, jota myös Pikku Odessaksi kutsuttiin. Hapankaalin erikoisuus olivat venäjäksi esitetyt Elvis-klassikot.

Ongelmana oli vain se, että mies oli todella surkea laulaja ja sementtisorminen kitaristi.

Viihdemanageri Pee-Jii Ainasojan ensimmäinen, hyvin huolestunut kommentti miehen esiintymistaidoista oli jo kertonut aika paljon:

»Saatana. Satanen vetoa, että tämän äijän balaikkaan on pienenä koulun pihalla paskannettu.»

Lovileuka tuli räpsyttämään kameraansa ihan liki. Hapankaali näytti siltä, ettei arvostanut moista julkisuutta varsinaisen esiintymisensä ulkopuolella. Hapankaali heitti paukun kurkkuun yhdellä kulauksella ja häipyi sitten nopeasti hissien suuntaan.

Samassa Vares kuuli selkensä takaa lähelle falsettia nousevan tutun kiekaisun. Hän käänsi hitaasti päänsä ja näki Minnesotan Ykän. Kaveri seisoi keskellä aulabaarin lattiaa vitivalkoisessa paljettiasuunsa, kimaltelevan rasvainen elviskiehkura otsallaan roikkuen ja tummat lasit silmillään. Ykä oli oma pullea, punoittava itsensä.

»Oohhh. . . ohhhh my my my GOD!»

Ykän huudahdus viilsi baarin savuista ilmaa kuin sirkkeli lahoa puuta. Yksi sun toinenkin kääntyi katsomaan yllättävän kiljahduksen suuntaan.

Ykä itse seisoi paikoilleen jähmettyneenä, kuin eräskin inhimillinen suolasirotin Sodomian ja Go-

morran tienristeyksessä joskus muutama vuosituhat takaperin.

Minnesotan Georgen lasittunut katse oli kohdistunut baarin ikkunapöytään. Ja tietysti Janne Ahoseen.

»Oooooohhh. . . this can't be true!»

Vares korjasi hieman hermostuneena asentoaan baaritiskillä. Hän tunsi miehen jo sen verran hyvin, että alkoi pelätä pahinta. Jussi ei kuitenkaan ehtinyt edes kunnolla liikahtaa ennen kuin Minnesotan Ykä heräsi toimimaan.

Valkeat paljetit kahahtivat ja samassa Ykä raivasi kyynärpäät heiluen tietä kohti mäkimestarien hallitsemaa ikkunapöytää.

Tiukkaan pakkautunut MM-yleisö teki tilaa yli satakiloiselle Rockin Ruhtinaan reinkarnaatiolle, jota ei tässä tilanteessa olisi pysäyttänyt eskadroona ratsupoliisejakaan. Ahonen ja Nykänen huomioivat myös häiriön ja nostivat kummastuneena katseensa vissylaseistaan.

»Älä läski tunge sinne. Siellä on ny kuvaus meillä!» huudeltiin jostakin takaviistosta. George Malmsten ei olisi välittänyt vaikka sama oltaisiin toistettu myös hänen ymmärtämällään kielellä.

»Janneeh. . . Janneeh. . . you don't know how much you mean to me», mies alkoi voihkia ääni melkein särkyen.

»KUVAA OLLI VAAN, KATOTAAN VOIKS TÄN KÄYTTÄÄ!» huuteli joku toimittaja kaverilleen.

»Janneeh dear. . . may I please have your autograph.»

»Pistä ny sille se nimmari. Että päästään pellestä kans eroon.» Matti Nykänen mulkoili tungettelijaa alta kulmiensa.

Janne Ahonen raapaisi jotakin servetin kulmaan ja ojensi sen Ykälle Minnesotasta. George otti pehmapaperin vastaan kuin prenikan presidenttinsä kädessä, hyvä ettei niiannut.

»Janneeh, dear. I wanna sing to you.»

»Ei perkele. Meinaako se ruveta vielä laulamaan-kin?» Nykänen oli nyt jo erittäin ärtyneen näköinen.

»Do you like Elvis, Janneeh? I . . . I can take one of his classics.»

»Käske läskin häipyä. Täähän menee ny ihan pelleilyks. Koko hiton kuvausessio.» Nykänen otti ohjat vanhempana mäkisankarina ja korotti jo hie-
man ääntään.

Mutta George Malmsten, iso rakastunut poikamies Minnesotasta ei ollut enää pidäteltävissä. Hän kohdisti lasittuneen ja vetisen katseensa suoraan Janne Ahosen vältteleviin ja kieltämättä aika hämmentyneisiin silmiin. Sitten Ykä aloitti laulunsa:

»Are you lonesome tonight. . . do you miss me tonight. . .»

»No on se nyt perkelettä, kun aikuinen äijä ei ymmärrä parastaan!»

Säe katkesi siihen, että Matti Nykänen pomppasi pystyyn ja tälläsi nopean läimäisyn avokämmenellä häirikön naamalle. Minnesotan Ykä yllättyi täysin, haroi ilmasta tukea, mutta menetti tasapainonsa ja tiuskahti persiilleen parketille. Tärähdys oli sellainen, että koko lobby-baari jymähti ja viimeistään nyt kaikki hiljenivät seuraamaan elävän elämän Suurta Draamaa.

»Masa hei. Meniksä hei tinttaamaan sitä!» huute-
li joku humalikko käheällä äänellä väkijoukosta.

»Ehkä tinttasin, ehkä en. . .»

»Oouuuuh. My ass! It hurts. Very badly.» Minne-
sotan Ykä kiemurteli lattialla tuskaisena.

»Kattokaa! Ny se loukkas perseensä. Sehän alkaa
hei poraamaan.»

»POIKKI POIKKI NYT. LOPETAAN KUNNAT
TÄHÄN!» Filmiryhmän ohjaaja katkaisi kuvaus-
session. Ohjaaja kiirehti paikalle ja alkoi johdatella
hämmästyneen näköistä Ahosta ja kurttukulmaista
Nykästä pihalle. Puolet yleisöstä puhkesi spontaani-
neihin aplodeihin.

Ja Minnesotan Ykä jatkoi valitustaan istuen latti-
alla kummallisessa linkussa ja keinutteli painoaan
kankulta toiselle.

Vares puri hammasta yhteen ja lähti päättäväises-
ti tunkemaan väkijoukon läpi kohti ikkunapöytää.
Niin vastenmielinen kuin tilanne olikin, ei Jussilla
ollut tietenkään muuta vaihtoehtoa kuin mennä
auttamaan tuskissaan kiemurtelevaa Elvistä.

Lyhyt keskustelu parketin pinnassa paljasti, että Ykällä oli melkomoiset säryt peräpäässään. Jussi ei ollut täysin varma miehen käyttämästä englanninkielisestä sanasta, mutta luultavasti tämä epäili loukanneensa häntäluunsa. Itku ei näyttänyt todella olevan kovin kaukana.

Vares auttoi Minnesotan raskaan miehen jaloilleen. Tämä irvisteli ankarasti, mutta pystyi näemmä sentään kävelemään suhteellisen vaivattomasti itse. Jussi lähti taluttamaan miestä kohti hissejä.

Muutama humalikko tunki liki ja yritti kättää Elvikseltä nimmaria. Vares sai tehdä täyden työn pitääkseen lössin loitolla.

Vares ymmärsi, että ainut oikea osoite Minnesotan pojalle tällaisessa tilanteessa olisi tietysti herra taiteilijan hotellihuone. Jussi korotti ääntään ja sai väkijoukon antamaan tilaa loukkaantuneelle taiteilijalle. Ykä voihi hiljaa ja Vares puri alahuultaan retuuttaessaan löysää ja painavaa taakkaansa.

He saapuivat hisseille. Vares painoi nappia. Jäätiin odottelemaan. Hissin tulo tuntui kestävän iäisyyden.

Lopulta hissien ovet aukenivat. Hissistä astahti ulos Pee-Jii Ainasoja. Miehellä roikkui kainalossaan suttusilmäinen parikymppinen tuore nuorikkonsa. Pikasilmäys paljasti, että tyttönen saattoi olla kotoisin melkein mistä tahansa, ainakin mistä tahansa Laatokan itäpuolelta.

»Mitäs se Vares? Mitä perkelettä nyt?» Ainasojan hengitys tuoksahti melko lailla. Vares teki pikadiag-

noosin ja epäili että miehen minibaarista oli avaa-
matta enää maapähkinäpusseja.

»Mitä mun silmät näkevät? Onkos ystävyys tei-
dän poikien kesken syventynyt jo ihan molemmin-
puoliseksi välittämiseksi?» Ainasoja iski silmää. »Vai
miks ihmeessä sä Vares tuota pelleä oikein kaulai-
let?»

»Ykä sai hiukan nokilleen. Ja nyt se on kai lou-
kannut perseensä.»

»Niinkö? Vai että perse rikki. Käytetystä tavarasta
on kuulkaa turha yrittää Sammolta täyttä korvausta.
Joo. . . mutta hei. Minä ja tämä Irina mennään ny
nökkimaan jotakin kiinalaista. Hoidapa sä Jussi
kuule homma. Ota vastuuta. Kun kerta saat oikeen
kahta palkkaakin, perkele vie. Dekkarille tulee liksaa
hitto vie sekä multa että mun rakkaalta muijalta.»

Jussi ei sanonut siihen yhtään mitään, vaan aut-
toi ähkivän Elviksen hissiin sisälle. Vares painoi nap-
pia, jossa seisoivat kolmosen kuva.

Ovet avautuivat kilahduksen saattelemana ja pa-
rivaljakko suuntasi oikealle. Kolmas ovi oli raollaan
ja sisältä karkasi hotellin hämärään käytävään ohut
valojuova. Minnesotan Ykä ontui raskaasti valittaen
ovelle. Vares avasi uksen.

Elvis keinahteli huoneeseen raskaasti ja vaivalloi-
sesti kuin Suomen entinen presidentti ja lysähti en-
simmäiselle sängylle.

Huoneessa oli kaksi erillään olevaa sänkyä ja mel-
koiset keot sokin sokin heiteltyjä vaatteita sekä parit-

kin paikallisen nouto-pizzan pahvikuoret. Puolillaan oleva Stolitshnaja-puteli killitti yöpöydällä. Heti sen vieressä seisoivat avattu peltinen suolakurkkupänikkä. TV-pöydän kulmalla lojui iso läjä amerikkalaisia pornolehtiä.

Vares rypisti otsaansa katsellessaan ympärilleen. Molemmat pedit näyttivät myllertetyiltä. Vaatteita ja muutakin rompetta riitti varmaan kahdellekin miehelle. Vares raapi kummastuneena hiusrajaansa.

Jussi oli muistelevinaan, että ainoana koko Elvis-seurueesta George Malmsten oli asunut jokaisella vierailupaikkakunnalla ikiomassa yhden hengen huoneessaan. Nämä muut paksumahaiset Elvikset kun eivät välttämättä olleet ihmisinä niitä kaikkein suvaitsevaisimpia tyyppejä.

Minnesotan Ykä makasi sängyllä ja valitti. Vares asteli pornolehtikasan luokse ja havaitsi, että jokaisen aviisin kannessa pyllisteli soma neitokainen.

Siis baby-oililla siveltyjä housuttomia nuoria miehiä koppalakeissaan ei lehtien kansissa näkynyt.

Vares kääntyi Ykän puoleen ja ilmoitti tälle, että he olivat nyt kohtalaisen suurella todennäköisyydellä väärässä huoneessa.

Paksu Elvis puri hammasta ja ilmoitti tietävänsä asian. Tämä oli New Yorkin Grigorin ja Nevadan Harryn huone. Ykän oma luokku oli viimeisenä käytävän päässä. Ja koska joku oli jättänyt oven

auki, oli George päättänyt poiketa tähän puolimat-kankrouviin lepuuttamaan kauheasti pakottavaa kankkuaan.

Ykä vakuutti, että muutamakin minuutti pitkäl-lään tekisi ihmeitä. Sitten hän jaksaisi taas ontua lopun matkan omaan koloonsa.

Vares kohautti harteitaan ja istahti nojatuoliin, jonka selkänojalla roikkui kolme eriparista aromi-kasta sukkaa. Jussi oli hetken aikaa kahden vaiheilla, mutta päätti sitten odotella sen verran, että voisi saattaa Ykän ihan perille saakka.

Aikansa kuluksi Vares kaateli Stolitshnaja-pullos-ta muovimukiin parit sormenleveydet ainetta ja an-toi laatuvoitkan hyväillä kitalakeaan. Jussi kysyi Ykältä, että kiinnostiko tätä kivunpoisto votkan muodossa. Minnesotan mies ravisteli päätään ja puri alahuultaa. Jussi Vares otti lehtikasan päällim-mäisen Penthousen ja alkoi selailla sitä.

George Malmsten käpristeli vieraalla sängyllä vielä muutaman minuutin. Lopulta mies ähkäisi päättäväisesti ja kammertautui istuvaan asentoon sängyn reunalle. Vares poimi peltipurkista suola-kurkun ja kyseli perseen vointia. Ykä totesi pa-himman pakotuksen olevan jo hiipumassa. Eli nyt hän saattaisi alkaa jo hiippailla kohti omaa huonet-taan.

Jussi Vares oli helpottunut, mutta varmisti vielä, että mies selviäisi ilman auttajaa loppumatkan.

»Fuck! You bet!» George Malmsten puraisi mie-

hekkäästi leukaperät yhteen ja nousi kivuliaasti ähkäisten jaloilleen ja linkutti sitten päättäväinen ilme punoittavalla naamallaan ulos huoneesta.

Jep, se siitä. Vares kohautti harteitaan ja haukkasi ison palasen suolakurkusta. Ryyppy votkaa päälle. Muovimuki tyhjjeni parilla siemauksella. Vares päätti lähteä takaisin alakertaan ja lupasi pyhästi itselleen että nämä lastenkaitsojan tehtävät saisivat nyt jäädä tältä illalta.

Samassa rakko alkoi muistuttaa Jussia olemassaolostaan. Niinpä Vares päätti poiketa vielä vessassa ennen poistumistaan huoneesta. Hän jätti vessan oven raolleen ja avasi vetoketjun.

Juuri sillä hetkellä hotellihuoneen ulko-ovi avautui ja Jussi jäykistyi sijoilleen kuuleksaan yllätykseen Kyypakkauksen äänen.

Neljä miestä asteli sisään. Tilanne oli niin nolo, että Vares ei osannut siinä heti juuri muuta kuin kurkistella ovenraosta huoneeseen housut puolittain polvitaiveissa roikkuen.

Hän näki, että paikalle saapui Kyypakkaus, joka raahasi isoa jääkiekkoilijan varustekassia, sekä hänen lisäksi kolme turpeata miestä, jotka muistuttivat etäisesti Elvistä hänen surkeimpina Vegasin vuosiin: New Yorkin Grigori, Nevadan Harry ja Montanan Luke.

Vares oli jo karauttamaisillaan kurkkuaan paljastaakseen, että oli paikalla, mutta Kyypakkaus kuitenkin alkoi samalla hetkellä availla kassiaan ja sil-

loin Vares näki ovenraosta mitä nyt oli tulossa päivänvaloon.

Sanat kuivuivat jonnekin Jussin nielun perukoille.

Tummansinisen varustekassin sisuksista nousi peräjälkeen näkösälle kolme uhkaavan näköistä mattamustaa rynnäkkökivääriä. Tuttu käyrä lipas paljasti heti nämä tappoaseet Kalashnikoveiksi.

Vares ei voinut kuin pidätellä henkeään vessan hämäryydessä. Grigori Trotsky toimi näemmä taas kerran johtajan ominaisuudessa. Hän tutki kulmat kurtussa jokaisen automaattiaseen päällisin puolin ja irroitti vielä niiden lippaat. Lippaat näyttivät olevan täynnä kiiltäväkylkisiä 7,62 millisiä patruunoita.

Kyypakkaus seisokeli sivummalla kädet selän takana ja ilme hallittuna. Vares oli kuitenkin aistivinaan hermostumista siitä, että Kyypakkaus räpytteli silmiään tavallista tiheämpään.

Sekunda-Elvikset vaikuttivat olevan hyvinkin tyytyväisiä heille tuotuun tavarahan. Miehet huudattelivat matalalla äänellä ja raplasivat aseitaan kuin pikkupojat uusia leluja.

Varmasti Kalashnikovit olivatkin ihan uusi tuttavuus sekä Montanan että Nevadan miehelle. Ei kuitenkaan välttämättä Pikku-Odessan Grigorille.

Grigori Trotsky nyökkäsi painokkaasti ja hyväksyi tavarahan. Hän kaatoi juhlavasti Stolitshnajaa neljään muoviseen mukiin. Ja sitten nelikko otti pikaiset kaupantekijäismaljat.

Hotellihuoneessa käytiin nyt vilkasta ja vapautunutta keskustelua, joka meni pääosin ohitse vessassa jähmettyneenä seisovalta Varekselta.

Kyypakkaus ei tuntunut olevan mikään kovin kummoinen englannin kielen taitaja. Hän tyytyi osallistumaan mielipiteiden vaihtoon lähinnä vain nyökkäilemällä ja hymyilemällä konemaisesti.

Lopulta Kyypakkaus kuitenkin avasi suunsa. Vares tunsu jäätävän kylmien sormenpäiden hivelevän selkärangaansa, kun hän kuuli Kyypakkauksen selittävän, että tällä oli asiaan kylppäriin.

Ei. Ei. Ei tänne! Älä tänne! Jussin hätääntynyt katse kiersi ahtaassa kolossa. Ei pakopaikkaa.

Eikä mikään maailman telepatia saanut Kyypakkausta pyörtämään päätöstään. Jussi näki miehen astelevan suoraan kohti. Kyypakkaus otti kahvasta kiinni ja nykäisi oven auki. Mies jähmettyi niille jalansijoilleen silmät ymmyrkäisinä kuin tunturipöllöllä. Eikä Kyypakkaus pystynyt estämään suustaan karkaavaa huudahdusta:

»JUSSI. . . PERK. . .»

Grigori Trotsky toimi ensimmäisenä. Hän syöksi kuin kärppä ja työnsi Kyypakkauksen kumoon osoittaen Varesta ampumavalmiilla Kalashnikovilla.

»I give up. Minä antaudun. Älä. . . älä ammu.»
Jussi Vares huusi suu kuivana ja asteli sitten vessasta ulos, kansainväliseen tyyliin kädet korkealla ylös kohotettuina.

»What the fuck is this?» Trotsky ärsi murteellisella Little Odessan englannillaan.

Hän pakotti Vareksen rynkyn piipulla tönien istumaan sängyn reunalle. Kyypakkaus kääntyi pelokas ilme naamallaan istualleen.

»What does this fuck up mean, mister Kuypakkaus?» Trotsky'n äänessä aaltoili hallitsemattomaksi käyvä raivo. »Do you know this mister Varis?»

»Nou.» Kyypakkaus ravisteli päätään.

Grigori Trotsky rypisteli mietteliäänä otsaansa ja sanoi kyllä muistavansa, että nämä herrat taisivat keskustella aulabaarissa noin tunti takaperin.

Nyt alkoi Montanan Lukekin hermostua paikalla oleviin vasikoihin ja veti kuuluvalla napsahduksella varmistimen pois päältä.

Jussi Vares tuijotti suoraan lattiaan. Hän ei edes jaksanut miettiä oliko tappoiseen vaihdin nyt kertatulella vaiko sarjatulella. Ihan yksi lysti.

»I want the fucking truth!» Grigori Trotsky'n suupielet vääntyivät tiukkaan virneeseen. »What is going on here?»

Grigori Trotsky kohdisti rynnäkkökiväärin piipun suoraan Vareksen rinnukseen. Vares näki miehen pupillien pienentyvän teräviksi nupinauloiksi ja tunsi mullan maun suussa. Seuraavat pari sekuntia olivat erittäin pitkiä. Ehkä Vareksen elämän pisimmät.

Samassa tapahtui jotakin, joka tuntui käsittämättömältä unelta.

Huoneen ulko-ovi aukeni yhdellä kumealla ryssäyksellä ja ennen kuin Vares ehti tajuta mitä tapahtui, alettiin käsirautoja pujotella miesten ranteisiin.

Vares seurasi tapahtumien etenemistä kuin elokuvaa. Hän kyyhötti sängyn laidalla edelleen kuin shokissa. Kyypakkaus sytytteli kuitenkin jo tupakkaansa ja näytti olevan huomattavasti selvemmillä vesillä.

Eräs huoneeseen rynnäköineistä poliiseista riisui tummalla visiirillä varustetun kypäränsä ja tuli taputtelemaan Varesta hartioille. Jussi tajusi, että kyseessä oli sama kookas lovileukainen lehtimies, joka oli poikennut haastattelemassa häntä ja Kyypakkausta alhaalla baarissa.

»Ihan vaan rauhallisesti. Ei mitään hätää. Se on nyt ohi. Eikä vaara ollut koskaan ihan niin paha kuin miltä se näytti ja tuntui. Nämä rynkyt oli deaktivoituja, siis vaarattomia», lovileukainen hymyili rohkaisevasti Varekselle.

»Ai jaa.» Vareksella ei ollut juuri muuta sanottavaa.

»Tilanne tietysti oli pelottava. Mutta voinko mä auttaa jotenkin?»

Vares tuijotti poliisimiestä pari sekuntia kuin puolijauhoista ja avasi sitten uudestaan suunsa.

»Kiitti ystävällisyydestä. Mutta olisihan tässä kylä yksi pieni pyyntö. Voisikohan joku saatanan älypää kertoa minullekin mistä tässä kaikessa on kysymys?»

Viisi olutta myöhemmin draama alkoi jo asettua sävyisempiin uomiin. Oltiin taas nojailemassa kaikessa rauhassa aulabaarin tiskiin.

Kyypakkaus kertoili Varekselle laajalti ongelmista, joihin hän oli talven mittaan ajautunut Turun poliisin kanssa. Vaikeudet olivat olleet paljolti itseaiheutettuja, ei Kyypakkaus sitä mitenkään kieltänyt. Lakikirjan mukaan hänelle olisi saattanut olla odotettavissa kovemmatkin rapsut.

Mutta Turun KRP:n kovat pojat olivatkin äkkiä keksineet ehdottaa Kyypakkaukselle eräänlaista yhteistoimintaa. Kyypakkaus saatiin suostuteltua mukaan kuvioon lupaamalla, että jos tulosta alkaisi syntyä, niin poliisit pyrkisivät katsomaan Kyypakkauksen erinäisiä töppäyksiä sormiensa läpi. Kyypakkaus oli suostunut tähän projektiin ainoastaan siltä pohjalta, että omia läheisimpiä kavereitaan hän ei sitten ryhtyisi vasikoimaan.

Jo tammikuussa Kyypakkaus sai pikkulinnuilta vihiä, että Lausteen venäläisten oma iso boss, Tsaari Nikolai, tarvitsee kuulemma supisuomalaista naamaa kuljettamaan kolme kappaletta tapporautoja MM-kuumeessa kiehuvaan Lahden kaupunkiin.

Kyypakkaus tajusi heti tilanteensa tulleen. Hän otti tietoineen yhteyttä viranomaisiin. Ja kyseessä oli todella sen luokan juttu, että KRP:n isot pojat innostuivat asiasta.

Ja niin Kyypakkaus otti Tsaarin antaman tehtävän vastaan. Rynkyt hän kävi hakemassa ohjeiden

mukaan Helsingin Puistolasta ja suuntasi sitten lasteineen kohti urheiluhengen elähdyttämää MM-Lahtea.

»Eivät sitten ammattimiehet KRP:ssäkään arvanneet, että Amerikan Elvikset meinasivat käyttää pysyjiään nimenomaan suuren mäen kisassa», Jussi Vares totesi kulmat kurtussa.

»Eivätpä kai. . .» Kyypakkaus kohautti hartaitaan. »Mutta kyllä se nyt näin jälkikäteen ajatellen olisikin ollut ihan järkeenkäypä rahakeikka. Sinnehän tulee hyvällä kelillä viiskytätuhatta katsojaa jännäämään Suomen kultamitalia. Aatteles minkämoista miljoonalippukassaa sekunda-Elvikset oikein havittelivat. Melko pitkä pennonen tuommosille teuvoille, jotka tienaa kotona jenkeissä sen surkean satasensa päivässä – plus hyvässä lykyssä lämpimän kanakeittolautasen päällekauppaa. Siinä olis kyllä ollu äijille tilin paikka.»

»Yksi pikku juttu tässä nyt ehkä kusaisee.» Vares tuumaili otsa syvissä rypyssä. »Katsos, kun tilanne on semmoinen, että herra Pee-Jii Ainasoja on luvannut MTV:lle viisitoista ylipainoista Elvistään ylihuomisiin Kymmenen Uutisiin loppukevennykseksi. Brylcreemi-kuoron pitäisi laulaa loilottaa tää kuuluisa hittikappale Amazing Grace. Mutta nyt hän niitä ei oo enää kuin tusina jäljellä. Tuleekohan siitä jotakin sanomista?Pitääköhän niiden nyt hankkia sinne jotain joelhallikaisia tuuraamaan?»

»Mulla on parempi idea.» Äkkinäinen valo syttyi

Kyypakkauksen silmissä. »Mites olisi kolme Elvistä Lahden poliisiaseman putkassa. Laulamassa kappaletta Jailhouse Rock?»